

Problemàtica viva

Secretariat Diocesà de Pastoral Familiar
Arquebisbat de Barcelona

Núm. 146
Octubre 2020

LA PARRÒQUIA EN TEMPS DE PANDÈMIA

Principis d'abril del 2020: l'església parroquial està tancada i barrada. El mossèn de la parròquia sol sortir en els moments permesos per les autoritats sanitàries: a llençar les escombraries al contenidor, a comprar al súper... De tant en tant topa amb algun feligrès que, amb bona intenció, li pregunta com li proven les "vacances" forçoses... ¿Els preveres de les parròquies o d'altres entitats religioses de servei pastoral van estar de vacances durant el confinament obligat en el decurs de la pandèmia?

La vida cristiana a la parròquia

Si es té la idea que en una parròquia, o en qualsevol església de servei pastoral, la feina dels preveres consisteix només a dir la missa un cop al dia i a administrar ocasionalment els sagraments (confessions, bateigs...) o a participar puntualment en altres actes de pietat (rosari...), probablement seria cert que durant la pandèmia han estat de "vacances" com a conseqüència del tancament obligat dels temples i el cessament de les activitats parroquials. Reconeguda la centralitat dels serveis litúrgics, essencials en tota comunitat cristiana, la tasca d'un prevere a la parròquia, i molt especialment la dels rectors i vicaris juntament amb tota la comunitat parroquial, va molt més enllà de la litúrgia. És més, el servei litúrgic, en especial l'eucaristia, adquireix tot el seu sentit si és *la font i el cim* de l'acció diària d'una comunitat parroquial (*Lumen Gentium*, 11). Sense vida cristiana, doncs, la litúrgia perd el seu sentit profund.

Els preveres, en la seva immensa majoria, durant la pandèmia, en contra del que es pugui pensar, es van veure obligats a fer molts esforços per posar-se al dia en plataformes tecnològiques a fi de connectar-se amb tothom i, alhora, van haver d'imaginar com podien arribar pastoralment a ser una veu de consol i d'esperança al bell mig de tanta foscor. A més, els preveres, com tants d'altres feligresos, atesa la depressió econòmica que ha sobrevingut, estan molt preocupats pel sosteniment de la parròquia i de les seves activitats assistencials. Activitats i preocupacions que solen viure en solitud i amb una confiança exemplar en Déu.

És, doncs, per mitjà de l'animació i gestió dels preveres i d'altres religiosos que, amb l'ajut d'un bon tou de voluntariat, la vida cristiana es desenvolupa des de la parròquia a diari amb eficiència, en condicions sovint dures i fins als límits del que es pot arribar a fer. Per no quedar-nos en generalitats a continuació posem un exemple que, sortosament, no ha estat pas l'únic a l'Església: el de la parròquia de Sant Miquel del Port.

El temple físic ha estat, naturalment, tancat. Però per als cristians hi ha un altre temple, el format en Crist pel conjunt de creients, la comunitat cristiana, que en aquests temps de pandèmia no ha parat de pregar i de practicar la fraternitat solidària, en especial, amb la cura als qui són més vulnerables. Es tracta d'una atenció diària i gratuïta que no sol sortir en els mitjans. Potser és la part més conseqüentment cristiana de la parròquia, la que roman "oculta" o "ocultada" perquè no es considera "notícia".

El telèfon

En primer lloc destaquem l'atenció telefònica, perquè a Sant Miquel del Port el telèfon no ha parat de sonar. En la situació pandèmica i econòmica que hem viscut, i encara estem vivint, hi ha persones angoixades, que tenen por. D'altres que tenen necessitats urgents i inajornables: menjar, diners, roba, llar... Han trucat també malalts hospitalitzats que demanen parlar amb un sacerdot abans d'enfrontar-se a l'etapa més dura de l'hospitalització o que senten clarament en perill de morir. O que demanen una pregària guiada per acomiadar-se dels seus éssers estimats quan estan a punt de deixar aquest món. Fins i tot la tripulació d'un creuer va trucar al mossèn de la parròquia per demanar-li si podia enregistrar una benedicció per adreçar-la als viatgers

i així poder-los confortar. Un rosari diari de necessitats han passat i passen pel telèfon parroquial. Al darrera de cada trucada hi treia el cap un drama o una petició material o espiritual que demanava l'ajut de l'Església.

Les xarxes d'ajut

La parròquia està inserida en diverses xarxes d'ajuda que han funcionat prou bé. En citem algunes. La **Xarxa Solidària Barceloneta Alerta** va fer una crida al barri per recollir aliments i altres productes de primera necessitat i va organitzar un servei de voluntariat per atendre les persones que sol·licitaven ajut, fins i tot portant el menjar a domicili. També va col·laborar en aquestes tasques l'**Associació Casa Maria Reina de la Pau** dedicada a recollir i atendre persones sense llar. A més de les seves tasques habituals van donar mascaretes, guants, gel, alcohol etílic, bates i, en tot moment, van estar atents a les necessitats i emergències socials que comunicaven al rector de Sant Miquel del Port. L'obra **Social Santa Lluïsa**, dirigida per les *Filles de la Caritat*, va continuar atenent persones malaltes sense sostre i van fer un gran esforç per mantenir el servei d'esmorzars i orientació educativa del Centre de Dia, encara que fos a porta tancada; també oferien un pic-nic als usuaris que hi acudien. D'altres casos eren derivats a **Caritas**, que va intensificar el seu ingent esforç per atendre grups progressivament nombrosos de persones sense sostre, sense roba ni menjar.

La parròquia disposa d'un servei especial: **Sostre**. Es tracta d'una petita llar que ofereix sopar, dormir i esmorzar a persones que viuen al carrer. Durant la pandèmia no va deixar de funcionar i el seu voluntariat va duplicar els esforços per tal que els usuaris poguessin viure el confinament nit i dia al pis on abans només se'ls permetia pernoctar.

Altres activitats

També es van desenvolupar les activitats pastorals per internet: misses, conferències, converses, recessos, reunions i pregàries en línia que van ajudar a mitigar la sensació d'aïllament i d'absència de contacte dels membres de la comunitat. Gràcies a la tecnologia, la comunitat cristiana va continuar alimentant, compartint i celebrant la fe, malgrat el confinament.

Conclusió

La pandèmia ens ha ofert, malgrat tot, una oportunitat per a la vida cristiana al voltant de la parròquia. Han emergit noves necessitats i noves activitats i han aparegut ocasions per canviar les rutines i realitzar coses noves en les quals no s'hi havia parat prou atenció. Ha estat una situació inesperada que ha estimulat una nova creativitat en la vida cristiana de tal manera que la pandèmia no ha impedit que l'Església continuï la seva tasca, la de ser testimoni d'amor en el món, un amor compromès amb tothom però especialment amb els més desafavorits. I en aquesta tasca, els preveres han estat, sovint en la solitud de la seva fe i del seu lliurament a Crist, uns autèntics pals de paller de la vida cristiana que mereix tot el nostre suport, el nostre respecte i la nostra estima.

Preguntes

- Quan la teva parròquia va estar tancada, durant la pandèmia, ¿ho vas viure com una ocasió de créixer en la fe, en la fraternitat i en la solidaritat?
- Com vas viure el confinament? I la teva família?
- L'esperança que vivim en Jesucrist, ¿la sabem irradiar al nostre entorn?

Algunes lectures

AAVV: *Esperança després de la Covid-19*. Ed. Claret. Barcelona: 2020.

Servicios ofrecidos por la Iglesia de Barcelona en tiempos de pandemia.

<https://esglesia.barcelona/es/actualitat/servicios-de-atencion-espiritual-del-arzobispado-de-barcelona/>

Memoria anual de actividades de la Iglesia española. <https://conferenciaepiscopal.es/wp-content/uploads/2020/06/2020-Memoria-Actividades-Iglesia.pdf>

La iglesia aumenta su servicio a la sociedad con millones de personas beneficiadas.

<https://conferenciaepiscopal.es/la-iglesia-aumenta-su-servicio-a-la-sociedad-con-millones-de-personas-beneficiadas/>